

ДО
ВЪРХОВЕН
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

ЧРЕЗ
ВЪРХОВЕН
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
По адм.дело № 4948/2015г.
VI-то отд.

ЖАЛБА

От АЛЕКСАНДЪР ВЕЛИНОВ АНГЕЛОВ –
съдия в РС-Монтана, командирован на длъжност съдия в СРС,

*Срещу Решение № 8018/01.07.2015г. по адм. дело № 4948/2015г. по
описа на ВАС, VI отделение*

Уважаеми Върховни Съдии,

Обжалвам изцяло решение № 8018/01.07.2015г. по адм. дело № 4948/2015г. по описа на ВАС, VI отделение. Считаю, че то подлежи на обжалване, тъй като в Закона за съдебната власт липсва изрична разпоредба, която да регламентира, че това решение е окончателно, нито е налице изрично препращане в процесната хипотеза към разпоредбата на чл.187, ал.3 ЗСВ, като смятам, че правото ми на жалба не следва да бъде ограничавано въз основа на прилагане по аналогия на норми, които не регламентират изрично настоящия случай. В подкрепа на изложеното е възприетото становище в решение № 7184/16.06.2015г. по адм. дело № 3414/2015г. на ВАС.

Намирам, че решението на ВАС по адм. дело № 4948/2015г., с което е отхвърлена жалбата ми срещу решението на ВСС по точки 1.7 и 1.7.1 от протокол № 1/11.03.2015г., с които съответно не съм преместен в длъжност съдия в Софийски районен съд, поради попълване на местата и съм преместен на основание чл.160, вр. чл.193, ал.3 ЗСВ в длъжност съдия в Районен съд гр. Кюстендил, считано от датата на встъпване в длъжност, е незаконосъобразно.

Поддържам изцяло изложените от мен доводи пред предходната съдебна инстанция. По силата на чл.133 от Конституцията на Република България условията и редът за назначаване и освобождаване от длъжност на съдиите, се уреждат със закон. С решение № 10 от 15.11.2011г. на Конституционния съд по к.д. № 6/2011г., е обявена противоконституционността на чл.194в от Закона за съдебната власт, която разпоредба оправомощава ВСС чрез подзаконов нормативен акт да

регламентира редът за провеждане на конкурси. В мотивите на решението е посочено, че уреждането на отношенията по чл.133 от Конституцията следва да бъде на законодателно ниво, а не чрез подзаконови нормативни актове. От това следва извода, че за условията и редът за преместване на съдии от един съд в друг могат да бъдат съобразявани единствено нормите, които са предвидени в закон, т.е. в случая съдържащи се в Закона за съдебната власт.

Съгласно чл.192, ал.1 ЗСВ конкурсната комисия провежда конкурса за преместване чрез събеседване с кандидатите по практически въпроси, свързани с прилагането на законите, като при определяне на резултата на всеки кандидат са вземат предвид оценката от събеседването и резултатите от проведените до момента периодични атестирания, въз основа на които се прави обща оценка за притежаваните от кандидата професионални качества. Цитираната разпоредба определя как се оценяват кандидатите, като посочва изчерпателно критериите за това – те са оценката от събеседването плюс резултатите от проведените до момента периодични атестирания. Както е посочено в мотивите на Решение № 422 от 15.01.2015г. по адм. дело № 12543/2014г. на ВА, VI-то отделение, текстът на чл.192, ал.1, изр.2-ро ЗСВ нито е неясен, нито е непълен и поради това не се нуждае от тълкуване, а следва да бъде прилаган в неговия точен /буквален/ смисъл.

Предвид гореизложеното считам, че приетите от ВСС Правила за провеждане на конкурси за младши съдии и младши прокурори, за първоначално назначаване и за повишаване в длъжност и преместване на съдии, прокурори и следователи /Правилата/, не следва да бъдат съобразявани при класирането, респективно провеждането на гласуване за кандидатите, участвали в процесния конкурс. Съгласно чл.42, ал.1 от тази Правила, когато няколко кандидати за една длъжност имат еднаква обща оценка от конкурса, се вземат предвид критериите по чл.237, ал.1 ЗСВ. Смятам, че с този критерий за подреждане на кандидатите, недопустимо е разширен обхвата на чл.192, ал.1 ЗСВ.

С оглед на това в настоящия конкурс, като се вземат предвид единствено валидните законови критерии за подреждане на кандидатите, има четирима кандидати за преместване на длъжност съдия в СРС, които са показали отлични професионални достижения и им е поставена оценка 6.00, както и за всеки от тях ВСС е приел, че не са налице пречки за преместване и от гледна точка на допълнителните изисквания по чл.192 и 193 ЗСВ. Въз основа на това четиримата кандидати представляват практически сходни случаи и съгласно чл.8, ал.2 АПК те следва да бъдат третирани еднакво, т.е. всички следва да бъдат преместени на длъжност съдия съобразно първото посочено от тях желание, което в случая е Софийски районен съд.

Поради това смятам, че аз също следва да бъда преместен в този съд, каквото е първото заявено от мен желание, което решение ще бъде в съответствие със заложените в ЗСВ правила, ще осигури спазването на основният принцип за равенство и еднакво отношение към сходните

случаи, а от друга страна и няма да бъде прецедент, доколкото назначаването на по-голям брой успешно издържали конкурса кандидати от броя на свободните места, които първоначално са били обявени за съответния конкурс, вече нееднократно е било правено от ВСС както по негова инициатива, така и по указания на ВАС /Такива например са дадени с Решение № 11075 от 21.08.2012г. по адм. дело № 3005/2012г., VII отделение/.

В съдебно заседание пред предходната инстанция изрично акцентирах върху втория ми основен довод срещу решението на ВСС, а именно в случай, че принципно се приеме, че Правилата като цяло са в съответствие с по-висшите нормативни актове, то конкретно чл.42, ал.1 от тях се явява незаконосъобразен и не следва да бъде прилаган, тъй като механичното пренасяне на чл.237, ал.1 ЗСВ към начина на класиране на кандидатите не кореспондира с целта на нормите на ЗСВ, уреждащи провеждането на конкурса за преместване, която е да се изберат най-подготвените кандидати.

Този довод не е обсъден в решението и не е даден отговор на поставения въпрос, а считам, че същият е от съществено значение не само за процесния казус, тъй като принципно въпросната разпоредба поставя изначално в неравнопоставено положение кандидатите. Чл.237, ал.1 ЗСВ регламентира старшинството на съдия, прокурор и следовател, но това старшинство е относим критерий единствено при сравняване на магистрати, работещи в един и същ орган, доколкото се прилага в изрично регламентирани хипотези, възникнали в рамките на органа – чл.168, ал.6 и 7 ЗСВ. Единият от критериите за старшинство е притежаваният ранг по чл.233, ал.1-5, за който смятам, че създава особени проблеми, при прилагането му към класирането на кандидатите в конкурса за преместване. Съгласно чл.233, ал.2 ЗСВ съдиите в районния съд в град София са с ранг на съдия в окръжен съд, а съгласно ал.3 прокурорите в районната прокуратура в град София са с ранг на прокурор в окръжна прокуратура. Смисълът на тази привилегия е да компенсират съдиите и прокурорите, работещи в град София, поради безспорно значително по-високото натоварване в работата им, но не съответства на целта на разпоредбата прилагането ѝ при подреждането в класирането на двама конкуриращи се кандидати за преместване, единият от които работи в град София, а другият в друго населено място. Няма разумен аргумент, който да подкрепи становище, че присвоеният единствено по силата на закона по-висок ранг може да обоснове извод за по-висока професионална квалификация, респективно по-добра пригодност към длъжността, за която се кандидатства. В подкрепа на това е и фактът, че аз фактически изпълнявам длъжността съдия в Районен съд град София в продължение на над три години, където съм командирован, което е видно от публичният регистър на командированите магистрати, публикуван на сайта на ВСС. Въпреки че формално имам по-нисък ранг от съдиите, които са назначени в СРС, то ние фактически изпълняваме една и съща работа и резултатът от периодичното ми атестиране, който е част от оценката на професионалните ми качества,

се основава също на работата ми в СРС. Излагам всичко това, не с цел да оспоря класирането на кандидата Веселина Няголова, а в подкрепа на тезата си, че критерият ранг, както и останалите критерии посочени в Правилата, които не се съдържат в ЗСВ, не следва да бъдат прилагани, предвид което всички кандидати, които сме оценени с най-високата оценка, следва да бъдем класирани като такива със сходни случаи по смисъла на чл.8, ал.2 АПК и всички да бъдем назначени по първото заявено от нас желание.

Поради изложеното моля да отмените обжалваното от мен решение на ВАС, както и решенията на Висшия съдебен съвет, като изпратите административната преписка с указание за ново произнасяне с решение за преместването ми на длъжност съдия в Софийски районен съд. Моля да отмените решението и в частта, с която съм осъден да заплатя разноски, тъй като смятам, че такива не са направени във връзка с участието в съдебното производство.

Въпреки че ВСС не е посочил като основание за неназначаването ми в СРС липсата на свободни длъжности извън обявените за процесния конкурс, както и в обжалваното решение на ВАС е посочено, че този въпрос е неотносим към спора, представям извлечение от протокол № 28/21.05.2015г. на ВСС, с което след провеждането на конкурса са обявени значителен брой свободни длъжности.

Подпис:

/А. Ангелов/